

Mot halvsolidaritet och falsk pacifism!

Uttalande från Ryska Socialistiska Rörelsen första maj 2023

Första maj är inte bara arbetarnas internationella dag utan även en dag av solidaritet med de förtryckta folken och civil olydnad mot krig. Exempelvis kan man påminna om första maj-protesterna mot USA-imperialismens aggression i Vietnam i Washington. Under denna tid var antikrigsrörelsens inställning tydlig: stoppa kriget, fullfölj tillbakadragandet av amerikanska trupper och stöd det vietnamesiska folkets rätt till självbestämmande.

Nu för tiden lutar också vänstern mot pacifism, men i dess nuvarande version är den mycket mer ambivalent. Medan den fortfarande uppmärksammar frågor kring amerikansk imperialism, förhindrandet av kärnvapenkrig och fördömer militarisering och krig som ett medel för konfliktlösning, står den inför utmaningar just när det gäller att identifiera angriparen och när den uppvisar villighet att tolerera Rysslands annektering av ukrainskt territorium och fortsatt närvaro av ryska trupper där. Denna version av pacifism är därmed tom på verklig solidaritet med de förtryckta folken.

Läggertänkande inom vänstern, en ideologisk benägenhet som innebär att vänstern måste stöda eller åtminstone avstå från kritik av regimer som motsätter sig västs hegemoni, förhindrar vanligen stöd till Ukraina. Denna attityd förbiser andra imperialistiska makter och ignorerar ståndpunkterna från aktivister från den globala periferin som kämpar mot sina "antiimperialistiska" diktatorer.

Ett annat hinder för solidariteten med Ukraina är det antimilitaristiska perspektiv hos vänstern i väst som uppfattar det som moraliskt problematiskt med varje form av militära förberedelser från den egna regeringen eller med retorik om "demokratins försvar" som legitimerade "humanitära interventioner" i Jugoslavien, Irak och Afghanistan.

Vi skulle vilja understryka att en sådan pacifism är felaktig av flera skäl. För det första är den beväpnad med gamla dogmer som inte omvärderas i ljuset av aktuella omständigheter. Genom att förkasta "konkret analys av en konkret situation" nedvärderar vänstern begrepp och principer från vänsterrörelsen genom att förvandla dem till rena abstraktioner. "Antiimperialismen" reduceras till kampen mot USA-imperialismen och NATO:s expansion medan pacifismen omvandlas från ett verktyg i kampen mot angriparen till ett verktyg för att blidka angriparen. Den "falska" pacifismen förespråkar neutralitet eller begränsat stöd till Ukraina. Men vi är övertygade om att tillämpningen av samma kritiska förhållningssätt som vänstern använder när det gäller de kapitalistiska samhällena i det globala Nord måste innebära fullständigt stöd för Ukraina eftersom Ryssland är en imperialistisk angripare som redan har annekterat en del av ukrainskt territorium, dödat fler än 120.000 människor och tvingat miljoner ukrainska människor på flykt, samtidigt som Ukraina utkämpar ett krig för nationell befrielse.

Dessutom är det nödvändigt att inse att Putins regim inte fungerar som något bålverk mot imperialismen. Den representerar en variant av reaktionär, auktoritär kapitalism. Putinregimen för krig mot Ukraina för att överleva som klass och för att omfördela inflytandesfärerna. Därför gör avsaknaden av solidaritet med de förtryckta och avsaknaden av fördömande av förtryckaren att internationalismen framstår som meningslös.

För det andra misslyckas den "falska pacifismen" med att föreslå en möjlig lösning för att avsluta kriget. Dess krav på fred till varje pris, inklusive erkännande av aktuellt status quo, bortser från de specifika omständigheter som råder. Den "falska pacifismen" tar inte med i beräkningen att Ukraina behöver befrielse i stället för "fred". Fred till varje pris kommer inte bara att betyda en uppgörelse med angriparen utan kommer också att bli enbart en vapenvila

eftersom Putins regim har nått ett sådant stadium där den inte längre kan upphöra med krigföringen utan att riskera att förlora makten.

Både de ukrainska och de ryska folken behöver ett militärt nederlag för Putins regim. Bara detta öppnar utsikter till förändring för båda och ett möjligt främjande av en socialistisk agenda. Putinregimen förhindrar inte bara de förtrycktas kamp hemma utan också i grannländerna. Vad Ryssland beträffar har vi redan understrukit att nivån av ojämlikhet i Ryssland har stigit avsevärt under de 20 åren av Putins ledarskap. Putin är inte bara en fiende till all form av demokrati utan också en fiende till arbetarklassen. Folkligt deltagande i politik och frivilligorganisationer möts med misstankar i Ryssland. Putin är i grund och botten en antikommunist och en fiende till allt vänstern kämpade för under 1900-talet och kämpar för under 2000-talet. Därför, utan ett sammanbrott för Putins förtryckande diktatur är det knappast realistiskt att förvänta sig några positiva förändringar i arbetarklassens förhållande i Ryssland och Ukraina, och bara ett militärt nederlag kan främja detta sammanbrott.

Vidare, att ur ett globalt perspektiv tillåta Putins regim att komma undan med kriget skulle skapa ännu ett farligt prejudikat i de internationella relationerna. Det signalerar till andra länder med kärnvapen eller mäktiga arméer att annekteringskrig kan tolereras och att det internationella samfundet inte kommer att göra något för att stoppa angriparen. Krisen i Nagorno-Karabach beskrivs nu i revanschistiska ordalag av Azerbajdzjan som redan har ockuperat en del armeniskt territorium. Turkiska luftangrepp mot Irak och Syrien under 2022-2023 och israeliska luftangrepp mot Gaza och Libanon 2023 har inte heller fått tillräcklig internationell uppmärksamhet. Putins världsbild, enligt vilken de starka har rätt att slå de svaga, måste tillfogas ett allvarligt nederlag i Ukraina, annars kommer revanschistiska blodiga krig att legaliseras över hela världen. På så sätt är Ukrainas seger i kriget nödvändig för att förhindra normaliseringen av blodbad världen över.

Slutligen, ”falsk pacifismen” förklädd under vänsterparoller avslöjar en småborgerlig natur som karaktäriseras av självupptagenhet. ”Falsk pacifism” är egocentrisk därför att den begränsas till kampen mot den egna nationella regeringen. Opposition mot den nationella politiska huvudfåran prioriteras över solidaritet med det ukrainska folket. ”Falsk pacifism” drivs av egenintresse eftersom den i första hand bekymrar sig om återverkningarna för arbetarklassen i västländerna och spridningen av kriget till väst som ett resultat av ett mer aktivt stöd till Ukraina. Med andra ord, ”falsk pacifism” handlar i grund och botten om att distansera sig från kriget. Vilken intressant omvandling: för 50 år sedan kritiserade vänsterrörelsen det konsumistiska samhället i väst för dess okunnighet om kriget i det globala Syd och dess fixering vid materiellt välstånd. Nu försöker vänstern själva närma sig kriget från säkert avstånd. ”Falsk pacifism” avstår från att lyssna till kraven från ukrainska socialister och ryska socialister som insisterar inte bara på moraliskt och humanitärt stöd till Ukraina, utan även på ett förkastande av kompromisser med Putinregimen, erkännande av Ukrainas rätt att göra motstånd och stöd för ytterligare vapenleveranser till Ukraina.

Vänsterns bristande lust att göra gemensam sak med den politiska huvudfåran är förståelig. Men neutralitet dödar utsikterna för vänstern i högre grad än någon form av deltagande i stödet till Ukraina. Det är hög tid att vänstern förespråkar en agenda som tillåter dem att förbli ett politiskt subjekt. En sådan agenda skulle kunna inbegripa följande krav:

1. Ökade vapenleveranser till Ukraina som tillåter det att återfå de annekterade områdena.
2. Fullständigt tillbakadragande av ryska trupper från Ukrainas territorium.
3. Omfördelning av militariseringens bördor. Det är regeringen och företagen, som idkat och fortfarande idkar handel med Ryssland och därigenom indirekt understött dess auktoritära regim, som borde bära kostnaden för kriget, inte arbetarklassen.

4. Avskrivning av Ukrainas statsskuld.

5. Underlättande av immigrationsprocesserna som gör det möjligt att ta emot fler flyktingar från Ukraina och ryssar som flyr från repression och mobiliseringar. Vad beträffar ryssar vill vi upprepa att engagemang i politiska aktiviteter i fängelse eller vid fronten är extremt utmanande.

6. Införande av sanktioner som i första hand drabbar Putins elit, vars finansiella tillgångar knappast har påverkats av tidigare sanktioner.

7. Slut med hemlig diplomati och genomförande av alla förhandlingar i full öppenhet för hela folket.

Det är nödvändigt för vänstern att rikta solidaritetens fokus bort från de härskande klasserna i länder som betraktat sig själva som förtryckta och förödmjukade, till länder och samhällen som kämpar mot förtryck. För att främja sådan solidaritet måste vänstern utveckla förmågan att decentralisera sin utblick och empati. Ur detta perspektiv är det omöjligt att inte solidarisera sig med folket i Ukraina.

De förtryckta, inte bara i Ukraina och Ryssland utan över hela världen, behöver horisontell solidaritet och empati snarare än stelbent geopolitiskt tänkande och lägetänkande. Bara då kan arbetarrörelsen triumfera och bereda väg för fred och socialism!

Russian Socialist Movement (RSD)

Original: <https://europe-solidaire.org/spip.php?article66416>

Översättning: *Jan Czajkowski*

Lästips

[Det enda sättet för ryssarna att få slut på kriget är att övertyga soldaterna att sluta strida](#) (Intervju med medlem i Ryska socialistiska rörelsen, april 2022)

[Mot den ryska imperialismen](#) (Uttalande av Ryska socialistiska rörelsen och ukrainska Sotsialny Ruch, april 2022)

[Uppmaning till solidaritetsaktioner med antikrigsaktivister i Ryssland](#) (Uttalande från Ryska socialistiska rörelsen, januari 2023)

[Uttalanden mot kriget i Ukraina](#) (från Ryska socialistiska rörelsen och Fjärde Internationalen, februari 2023)